

іншої України, за яку він заплатив власним здоров'ям і життям.

Література

1. Деревінський В. В'ячеслав Чоновіл / В. Деревінський // Спогади. – 2017. – №1. – С. 11-12;
2. Зінькевич О. Невідомі шістдесяті / О. Зінькевич // Сучасність. – 1999. – Ч.4. – С. 104-115;
3. Касьянов Г. Шістдесятники. Дисиденти. Неформали. Знайомі незнайомці / Г. Касьянов // Віче. – 1994. - №10. – С. 106-117; №11. – С. 138-146;

УДК 342.56: 001.12/18 (477) (043.2)

Вова В.М., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Тимченко А.П., к.ю.н., доцент

СУДОВА СИСТЕМА УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Судова влада у структурі державної влади України посідає особливе місце, що зумовлене її соціальною роллю і специфічними функціями. Важливим завданням теперішнього стану державотворення в Україні є спрямування конституційних процесів та реформування політичної та правової системи для забезпечення становлення національного суду як справді незалежної і самостійної гілки влади, що надійно стоятиме на захисті порушуваних прав фізичних та юридичних осіб.

Для реалізації прав людини на справедливий суд, рівність усіх законом в Україні діють наступні міжнародні документи, які є складовою частиною національного законодавства України: Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 [1], Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 16.12.1966 [2], а також Європейська конвенція з прав людини від 04.11.1950 [3].

Уже за 27 роки незалежності України наша судова система «пережила» декілька масштабних реформ, не кажучи вже про незліченну кількість розроблених концепцій, яким не судилося стати основою законодавства. Важливо відмітити, що кардинальні зміни внесла в судову владу України судова реформа ще 2010 року, яка докорінно змінила три складові вітчизняного правосуддя – судоустрій, статус суддів та судочинство. Зміни торкнулися також усіх головних принципів судоустрою держави, самої системи судів та їх повноважень, порядку звернення до суду і процедур судового розгляду справ, механізму добору суддів, підстав і порядку їх відповідальності, системи забезпечення діяльності судів, засад суддівського самоврядування і навіть мови судочинства. Офіційно задекларовані цілі та завдання судової реформи

2010р. відповідали вимогам Конституції України, міжнародно правовим документам, європейській практиці та сучасним теоріям правосуддя.

Українська судова система має низку нерозв'язаних питань, до яких належить і критично низький рівень довіри громадян до суду. Згідно з дослідженнями Громадського Об'єднання «Відкрита Україна» (Проект «Відкритий Суд») 37% громадян, які приймають участь у судових процесах довіряють судовій системі. Всього фахівцями Громадського Об'єднання було оброблено 3947 анкет респондентів. З них випливає, що 559 осіб, або 14 % повністю довіряють суду; 895 осіб, або 23 % більше довіряють, ніж не довіряють суду; 1236 осіб, або 31 % більше недовіряють, ніж довіряють суду; 1257 осіб, або 32 % не довіряють суду [4]. Також однією з основних проблем є надзвичайно висока завантаженість судів. До прикладу можу навести слова голови Окружного адміністративного суду міста Києва Павла Вовка під час зборів: «За результатами роботи у першому півріччі 2015 року кожен суддя в середньому щомісяця отримував на розгляд 121 справу – це один з найбільших показників серед адміністративних судів України. Як і протягом останніх років, ця проблема і на сьогодні залишається невирішеною, хоча саме показник завантаженості суддів істотно впливає на рівень доступності правосуддя в Україні» [5]. Вважаю, що до невирішених проблем також належать необов'язковість виконання судових рішень, що набуло системного характеру; залежність судів і суддів; політизованість процедури формування суддівського корпусу; неналежний рівень кваліфікації значної частини суддівського корпусу; високий рівень корупції в судах тощо.

З наведених прикладів можна зробити висновок згідно з яким всі ці прогалини потребують негайних змін. А в період реформувань в Україні ми підтримуємо прагнення нашої влади щодо вдосконалення судової системи і вбачаємо можливість розглянути ті проблеми та перспективи, що можуть виникнути в ході реформування, і як це все вплине на подальший розвиток держави, на людей та їх право на оскарження своїх прав і законних інтересів у судах України.

Література

1. Загальна декларація прав людини: Декларація ООН від 10.12.1948 [Електронний ресурс].- Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
2. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права: Пакт ООН від 16.12.1996 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws>.
3. Європейська конвенція з прав людини: Конвенція РЄ від 04.11.1950 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
4. Фурман І.М. Рівень довіри до суду – 37% [Електронний ресурс]. – Режим

доступу: http://protokol.com.ua/ua/riven_doviri_do_sudu_37/.

5. Вовк В. Рівень завантаженості суддів Окружного адмінсуду міста Києва залишається одним з найвищих серед адмінсудів по Україні / В. Вовк [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oask.gov.ua/node/1024>.

УДК 061.100Н + (477): 001.12 / 18 (043.2)

Гопкало І.І., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Головка С.Г., к.і.н., доцент

ЩОДО СПІВРОБІТНИЦТВА ООН ТА УКРАЇНИ

Сучасний світ є багатомірним, динамічним і надзвичайно мінливим, у якому міжнародним організаціям належить вагома роль. Вони можуть забезпечити співпрацю держав із широкого кола питань. Серед таких міжнародних організацій, в яких Україна є повноправним членом, у першу чергу, необхідно виділити Організацію Об'єднаних Націй (ООН) та організації системи ООН: Економічну і Соціальну Раду ООН, Міжнародну організацію праці, Міжнародне агентство з питань атомної енергетики, Міжнародний валютний фонд тощо.

Співпраця нашої держави з цією організацією має довгу історію. Україна (тоді ще Українська Радянська Соціалістична Республіка) була одним із перших членів ООН, а також брала участь в Установчій конференції, яка відбулася у Сан-Франциско 1945 року [2]. Після здобуття незалежності Україна, як правонаступниця УРСР, послідовно розвиває свою діяльність в ООН та утверджується у світі як миролюбна держава, яка прагне, насамперед, до політичного вирішення будь-яких конфліктів. Україна бере активну участь у миротворчих місіях ООН. На сьогодні Україна переживає найбільші випробування з часу набуття незалежності. Діяльність в ООН забезпечує Україні інформаційну відкритість щодо подій у нашій країні.

На основі аналізу ситуації в країні ООН визначила потенційні сфери співпраці з Україною. ООН співпрацює у партнерстві з українським урядом над покращенням бізнесового середовища, сприянням зростанню малих і середніх підприємств, заохоченням процесів економічної інтеграції, заходів щодо сприяння торгівлі тощо. ООН, її установи, програми та фонди, у партнерстві з громадянським суспільством, надають рекомендації, консультації та підтримку Україні в її зусиллях покращити доступ до якісних медичних, освітніх і соціальних послуг. При цьому ООН зосереджується на наданні медичних, освітніх і соціальних послуг найбільш знедоленим дітям, молоді, яка схильна до ризикованої